

Arrest

nr. 203 776 van 14 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. en LIPPENS T.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat UNGER *loco* advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en een moslim. U werd geboren in Kharachoy, in het district Vedensky van de autonome republiek Tsjetsjenië (Russische Federatie) op 24 november 1984. In 1992 verhuisde u met uw gezin naar de regio van Grozny waar u sindsdien woont. U volgde ongeveer tien jaar middelbaar onderwijs en u ging daarna aan de slag bij een zaak waar u meubels in elkaar stak.

In 2015 leerde u via de netwerksite Odnoklassniki een Tsjetsjeens meisje kennen dat al geruime tijd in België woont, namelijk E.M., J. (...) (O.V.-nummer X). Jullie besloten te trouwen op 11 oktober 2016. U lichtte uw ouders via uw zus in over uw beslissing met haar te trouwen. Op 20 of 25 september 2016 kwam uw toekomstige vrouw naar Tsjetsjenië. U heeft haar er dan voor het eerst gezien en vervolgens bleef zij bij haar eigen familie in Tsjetsjenië, in de regio Goragorsky. Op 11 oktober 2016 – de dag van

het huwelijk – is de imam van uw familie naar de familie van uw vrouw gegaan om daar namens u haar hand te vragen. De imam verkreeg de toestemming van haar familie en u ging vervolgens de bruid halen bij haar thuis. In lijn met de traditie vond de huwelijksceremonie plaats in het bijzijn van de bruid en uw familieleden, maar zonder haar familieleden en zonder u. Onmiddellijk na het deze ceremonie kwam haar familie langs om kort kennis te maken met uw familie. U was hier nog steeds niet bij. Op dat moment werd het voor de beide families duidelijk dat er in feite een familievetete bestaat tussen jullie beide families. Immers, in het jaar 1982 had één van uw ooms een oom van uw huidige echtgenote om het leven gebracht nadat er een ruzie was ontstaan tussen hen beiden. De familie van uw vrouw bezwoer wraak te nemen op uw oom, die sindsdien uit voorzorg veelvuldig van woonplaats verandert. De familie van uw echtgenote en uw eigen familie besloten nadien de bloedvete geheim te houden voor de volgende generaties, waardoor noch u noch uw echtgenote op de hoogte waren van het bestaan van een dergelijke vete.

Nadat de familie van uw echtgenote uw familie had herkend, keerden zij terug naar huis. Achteraf lieten zij u telefonisch weten dat zij niet van plan waren om familie van u te worden en eisten zij een scheiding. Zij stapten ook naar uw clanleider met dezelfde eis. Toen duidelijk werd dat u niet reageerde op dit verzoek, kwamen zij op 14 oktober 2016 naar uw ouderlijke huis. Zij eisten opnieuw dat u onmiddellijk zou scheiden van uw vrouw, zo niet zouden zij uw vrouw vermoorden. Zij sloegen u en hierna vertrokken zij terug. Nog eens drie dagen later kwamen zij opnieuw naar u met dezelfde bedreiging en sloegen zij u opnieuw. Na dit laatste incident zorgde u ervoor dat uw vrouw terug naar België kon terugkeren zonder medeweten van haar familie in Tsjetsjenië.

Hierop dook u zelf onder in uw geboortedorp in de regio Vedensky. Uw vader startte ondertussen bemiddelingspogingen op. Hij contacteerde de imam, die op zijn beurt contact opnam met de imam van uw schoonfamilie. Beide imams gingen samen naar uw schoonfamilie, maar die laatste bleef onverzettelijk. Ook aangeboden bloedgeld kon hen niet van gedachten doen veranderen. Vervolgens contacteerde uw vader een groot aantal familieleden in Vedensky. Honderdvijftig mannen gingen naar haar familie maar die veranderde niet van standpunt. Daarop besloot uw vader dat het beter was dat u ook het land verliet.

Op 28 november 2016 heeft u het land verlaten. Via Wit-Rusland bereikte u Polen en vervolgens Duitsland. In dit laatste land werd u verplicht om asiel aan te vragen en woonde u gedurende enkele maanden in een opvangcentrum. Uiteindelijk kon u van Duitsland naar België komen, waar u op 22 maart 2017 een asielaanvraag heeft ingediend.

Nu uw vertrek werd uw broer nog bedreigd door de schoonfamilie die naar u op zoek was.

Op 19 oktober 2017 hebben u en uw vrouw een zoon gekregen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: fotokopieën van een aantal bladzijden uit uw Russische paspoort, uit het Russische paspoort van uw vrouw en uit haar internationale paspoort, jullie huwelijksakte, een certificaat waaruit blijkt dat uw vrouw onder twee verschillende familienamen bekend staat, documenten in verband met de geboorte van uw zoon, een registratiedocument van uw adres in België, een document van inschrijving voor Franse lessen, een document voor inschrijving bij Forem, de Waalse begeleidingsdienst voor werklozen, een attest waaruit blijkt dat uw vrouw haar middelbare studies afwerkte en een informatiefiche over gezinshereniging.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u vreest dat uw schoonfamilie u of uw vrouw zal vermoorden. U weigerde namelijk op hun eisen in te gaan om van uw vrouw te scheiden nadat duidelijk was geworden dat er sprake was van een bloedvete tussen hen en uw eigen familie.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt immers teniet gedaan door onaannemelijke elementen in uw asielrelaas en door een ernstige ongerijmdheid in uw opeenvolgende verklaringen.

Het is in het bijzonder maar weinig aannemelijk dat op geen enkel moment in de aanloop naar het huwelijk naar boven zou zijn gekomen dat er een bloedvete tussen jullie beide families bestond.

Wat uw familie betreft, legde u uit dat er verwarring is ontstaan aangezien uw vrouw de naam van haar moeder gebruikte (CGVS Gehoorverslag, p. 10). U zou met andere woorden aan uw familie hebben meegedeeld te gaan trouwen met een meisje dat de naam E.M. (...) droeg, en niet de naam S. (...), terwijl net de naam S. (...) had kunnen doen begrijpen dat u met iemand van de vijandige familie wilde trouwen. Bovendien was u ook zelf niet op de hoogte van de vrees voor een bloedwraak, waardoor u allesbehalve argwanend was (CGVS Gehoorverslag, p. 10). Hierbij is het om te beginnen al opmerkelijk dat u aan uw familie enkel en alleen de naam zou hebben gegeven van uw vrouw waarmee ze in België bekend is, en niet de naam van haar vader die zij – zoals ook blijkt uit haar Russische documenten, namelijk haar Russische paspoort en de huwelijksakte – in Rusland gebruikte. Verder is het zo dat

indien uw familie werkelijk vreesde voor een bloedwraak - uw oom, de broer van uw vader, die aan de basis van de bloedwraak ligt is immers sindsdien op de vlucht en verblijft nooit meer dan enkele jaren op dezelfde plaats in Rusland (CGVS p.3)-, men er toch vanuit kan gaan dat zij met de grootste omzichtigheid zou optreden op het moment dat zij van uw trouwplannen zouden horen en dat zij meer zouden doen dan enkel op de naam af te gaan om hiermee in te stemmen. Wanneer uw ouders uw huwelijksplannen vernamen via uw zus, zouden zij echter niet meer gezegd hebben dan: "Als het vaststaat, dan mag het geschieden" (CGVS Gehoorverslag, p. 8). Wanneer u op het CGVS werd gevraagd waarom uw familie niet langer de tijd nam om de achtergrond van de familie van uw toekomstige vrouw na te gaan, antwoordde u als volgt: "Volgens onze tradities is het zo dat als een beslissing wordt genomen door een man, dan mag de familie het uitvoeren van het plan niet verhinderen" (CGVS Gehoorverslag, p. 10). Tegenover deze door u aangehaalde traditie staat echter de aanwezige vrees voor bloedwraak binnen uw familie, die – zoals reeds aangehaald – logischerwijs aanleiding geeft tot voorzichtigheid bij aangelegenheden met andere families. Uw antwoord dat de beslissing van mannen gerespecteerd moet worden, biedt dan ook geen afdoende verklaring voor het feit dat uw familie niet meer op haar hoede was toen u uw huwelijk aankondigde. Overigens is het zo dat ten minste uit één bron over de tradities in Noord-Kaukasus blijkt dat zelfs nu de Tsjetsjeense jongeren steeds meer hun huwelijkspartner zelf kiezen (zoals ook bij u het geval was) de mening van de ouders over de partnerkeuze nog steeds belangrijk is (Zie *Growing Up in the North Caucasus: Society, Family, Religion and Education*, p. 110-111; zie Landinformatie). In het licht van deze informatie is het feit dat uw ouders klaarblijkelijk zonder meer met het huwelijk instemden nog meer bevreemdend. Hierbij komt nog dat u aan uw zus – die vervolgens met uw ouders sprak over het aanstaande huwelijk – ook had meegedeeld uit welk dorp uw toekomstige vrouw afkomstig was en zij dit zo doorgaf aan uw ouders (CGVS Gehoorverslag, p. 8). Dit is hetzelfde dorp waar het bloedige conflict tussen beide ooms zich destijds had afgespeeld (CGVS Gehoorverslag, p. 11). Het is ook naar deze plaats dat de imam, die door uw familie was afgevaardigd, zich moest begeven voor het huwelijksaanzoek. Logischerwijs had de naam van het dorp uw familie op het spoor van de bestaande vijandschap moeten brengen. Kortom, dat uw ouders klaarblijkelijk geen enkel bezwaar maakten tegen uw huwelijksplannen en schijnbaar niet de minste interesse hadden in de achtergrond van het meisje, is in de door u geschetste context maar weinig aannemelijk en zaait ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

In aansluiting met voorgaande is het al even vreemd dat ook de familie van uw vrouw niet achterhaalde dat u deel uitmaakte van een vijandige familie vóór het huwelijk plaatsvond. U had immers dezelfde naam als uw oom en hier kon dus alvast geen verwarring over bestaan (CGVS Gehoorverslag, p. 12). Zoals reeds aangehaald was jullie imam op de dag van het huwelijk de toestemming gaan vragen aan haar familie. Wanneer op het CGVS aan u gevraagd werd of de imam dan uw naam niet vermeld had, antwoordde u dat u dit niet wist door te zeggen: "Ja, ik zou namelijk niet weten wat er door de imam is uitgesproken, over de familie of mijn achternaam. Ik vermoed anderzijds dat als zij mijn familienaam zouden hebben gehoord, zij nooit hun toestemming zo gemakkelijk zouden hebben gegeven" (CGVS Gehoorverslag, p. 12). Met uw antwoord suggereerde u dat de imam uw naam niet zou hebben vermeld en dat de familie van uw vrouw uw naam niet kende voor het huwelijk zich voltrok. Men kan echter niet anders dan stellen dat het weinig aannemelijk zou zijn in een Tsjetsjeense context dat de familie van uw vrouw hun toestemming zouden geven voor een huwelijk zonder de naam van de toekomstige bruidegom te kennen. Hierbij komt nog dat ook van uw schoonfamilie een extra voorzichtige houding kan verwacht worden op basis van de bestaande bloedvete. Deze door u beschreven gang van zaken is bijgevolg evenmin aannemelijk en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De reeds bestaande twijfels worden nog versterkt door een ernstige ongerijmdheid in uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de organisatie van het huwelijk. Zo vertelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij het invullen van de verklaring dat jullie in het geheim zijn getrouwd door te stellen: "Het probleem is dat haar familie en mijn familie niet vriendschappelijk zijn. En zij wouden niet dat wij trouwden. Daarom hebben wij dit in het geheim gedaan" (DVZ-Verklaring rubriek 15, 10.04.2017). Bij het invullen van de Vragenlijst op DVZ verklaarde u echter dat het huwelijk openlijk plaatsvond maar dat tijdens het huwelijksfeest de familieveten naar boven kwamen (DVZ-Vragenlijst, 16.05.2017). Dit herhaalde u tijdens uw interview op het CGVS (CGVS Gehoorverslag, pp. 6-7). Toen u op het CGVS erop gewezen werd dat u aanvankelijk op de DVZ verklaard had in het geheim te zijn getrouwd, ontkende u dat u ooit zoiets gezegd had, en opperde u dat u wellicht bedoeld had dat uw vriendin vertrokken was zonder toestemming van haar familie in België (CGVS Gehoorverslag, p. 14). Mocht dit zo geweest zijn dat haar familie in België tegen het huwelijk gekant was, zou het echter weer bijzonder merkwaardig zijn dat haar familie in Tsjetsjenië alsnog de toestemming gaf voor het huwelijk. Bovendien kan het vasthouden aan één versie van de feiten deze ongerijmdheid hoe dan ook niet opheffen. Zij doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen moet besloten worden dat geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat er daadwerkelijk sprake is van een bloedvete tussen uw eigen familie en die van uw vrouw die tijdens het huwelijksfeest aan het licht kwam en dat u of uw vrouw om die reden dreigden vermoord te worden door haar familie.

De door u voorgelegde documenten kunnen de bovenstaande conclusie niet wijzigen. De gedeeltelijke gefotokopieerde paspoorten van u en van uw vrouw en de fotokopie van de Belgische verblijfstitel van uw vrouw bevatten slechts gegevens over jullie identiteit maar zij kunnen geen nieuw licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Op dezelfde manier kan de geboorteakte van uw zoon en zijn identiteitsdocument slechts zijn identiteit ondersteunen.

Uit het certificaat van de Russische ambassade in België blijkt dat uw vrouw bekend is onder de namen S. (...) en E. (...), maar dat staat hier niet ter discussie. Op basis van de voorgelegde huwelijksakte kan worden vastgesteld dat jullie getrouwd zijn op 11 oktober 2016, maar dit wordt evenmin in vraag gesteld.

Uw adresregistratie in België, uw inschrijvingsbewijs voor lessen Frans en uw inschrijvingsattest bij Forem, de Waalse begeleidingsdienst voor werklozen, staan los van uw asielrelaas en hebben evenmin een invloed op bovenstaande appreciatie. Dit laatste geldt eveneens voor het attest waaruit blijkt dat uw vrouw haar middelbare schoolstudies in België afwerkte en voor de informatiefiche met betrekking tot de procedure voor gezinshereniging.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS). Tevens stelt hij dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

Verzoeker citeert artikel 27 PR CGVS en stelt dat hieraan niet is voldaan. Vervolgens geeft hij een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Verzoeker verwijt verweerder een gedeeltelijke lezing van zijn verklaringen en stelt dat deze uit hun context werden gehaald zonder verder rekening te houden met de Tsjetsjeense cultuur. Verzoeker stelt, verwijzend naar zijn verklaringen bij het CGVS, duidelijk te hebben aangegeven dat hij niets wist over de bloedvete. Verder wijst hij op de door hem afgelegde verklaringen omtrent de verwarring en de namen van zijn echtgenote. Hij legde duidelijk uit dat hij haar slechts kende onder de naam E.M., die zij in België gebruikte. Het is dus niet opmerkelijk dat hij haar naam niet gaf aan zijn familie. Verzoeker benadrukt verder dat het volgens de Tsjetsjeense traditie aan de man toekomt om zijn toekomstige bruid te kiezen. Natuurlijk moet hij voordien een klein onderzoek doen en nagaan of het meisje geen verre verwant is en geïnteresseerd zijn in haar ouders en hun plek in de samenleving. Gezien het de taak van de man is om dit onderzoek te voeren, verzetten de ouders zich zelden tegen diens wil. Verzoekers ouders achtten het niet nodig om te onderzoeken of verzoekers echtgenote tot de familie S. behoorde omdat het probleem van de bloedvete vooral betrekking had op de oom en voor de rest van de familie zo goed als vergeten was. De naam E.M. trok niet hun verdere aandacht.

Over de houding van zijn schoonfamilie, legt verzoeker uit dat zijn echtgenote eerst bij haar moeder verbleef en dat nadien haar oom het huwelijk aanvaardde omdat de moeder van zijn echtgenote dit ook deed. De moederskant van de schoonfamilie is niet betrokken bij de bloedvete en had daarom geen verband met deze vete gelegd. Dit geldt des te meer nu de naam M. een gemeenschappelijke achternaam is in Tsjetsjenië. Slechts nadat verzoekers echtgenote werd opgehaald, kreeg haar tante twijfel en deelde zij het huwelijk mee aan de familie langs vaderszijde van verzoekers echtgenote. Daarop kwam deze familie naar de ceremonie en herkenden de families elkaar. Verzoeker benadrukt nog dat het feit dat zijn echtgenote tot de familie S. behoort geen probleem vormt voor zijn eigen gezin. Zijn familie is van mening dat de kinderen niet verantwoordelijk zijn voor de fouten van zijn oom. Verzoeker benadrukt eveneens dat het in Tsjetsjenië de traditie is dat de bruid niet naar het trouwfeest bij de familie van de bruidegom komt en dat slecht na het huwelijk de afspraak wordt gemaakt door de bruidegom om de schoonfamilie te ontmoeten. Verzoeker voegt persartikels bij het verzoekschrift waarin dit bevestigd wordt.

Verzoeker volhardt verder in de verklaring die hij aflegde wanneer hij werd geconfronteerd met de in de bestreden beslissing aangehaalde ongerijmdheid in zijn verklaringen. Hij verklaarde bij de DVZ nooit dat hij in het geheim was getrouwd. Verder wijst hij op het snelle verloop van het gehoor bij de DVZ, stelt hij dat er vaak vertaalproblemen zijn en geeft hij aan dat zijn verklaringen aan hem niet werden voorgelezen. Zo dit gebeurd was, had hij de fout opgemerkt.

Verzoeker leidt uit de bestreden beslissing af dat ervan wordt uitgegaan dat de moeder van zijn echtgenote niet wilde dat zij huwden. Dit is verkeerd. Zijn echtgenote had aan haar moeder niet onthuld dat zij in Tsjetsjenië wilde huwen omdat zij bang was dat haar moeder zou weigeren dat zij zou huwen met een Tsjetsjeense man. Haar moeder accepteerde het huwelijk echter. Ook zij was zich niet bewust van de bloedvete.

Verzoeker wijst verder op informatie en rechtspraak over de behandeling van afgewezen Tsjetsjeense asielzoekers door de Russische autoriteiten. Hij leidt hieruit af dat in zijn hoofd een ernstig risico bestaat bij een terugkeer naar Rusland en dat hij aldaar door de autoriteiten zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een aantal persartikels en algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 3-6).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3. Verzoeker stelt zijn land en regio te hebben verlaten naar aanleiding van de problemen die ontstonden wanneer op de dag van zijn huwelijk naar boven kwam dat zijn familie in een bloedvete verwickeld was met zijn schoonfamilie.

Verzoeker legde omtrent het cruciale element in zijn vluchtrelaas, met name (het verloop van) zijn huwelijk met zijn echtgenote, echter manifest tegenstrijdige verklaringen af. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“De reeds bestaande twijfels worden nog versterkt door een ernstige ongerijmdheid in uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de organisatie van het huwelijk. Zo vertelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij het invullen van de verklaring dat jullie in het geheim zijn getrouwd door te stellen: “Het probleem is dat haar familie en mijn familie niet vriendschappelijk zijn. En zij wouden niet dat wij trouwden. Daarom hebben wij dit in het geheim gedaan” (DVZ-Verklaring rubriek 15, 10.04.2017). Bij het invullen van de Vragenlijst op DVZ verklaarde u echter dat het huwelijk openlijk plaatsvond maar dat tijdens het huwelijksfeest de familieveten naar boven kwam (DVZ-Vragenlijst, 16.05.2017). Dit herhaalde u tijdens uw interview op het CGVS (CGVS Gehoorverslag, pp. 6-7). Toen u op het CGVS er op gewezen werd dat u aanvankelijk op de DVZ verklaard had in het geheim te zijn getrouwd, ontkende u dat u ooit zoiets gezegd had, en opperde u dat u wellicht bedoeld had dat uw vriendin vertrokken was zonder toestemming van haar familie in België (CGVS Gehoorverslag, p. 14). Mocht dit zo geweest zijn dat haar familie in België tegen het huwelijk gekant was, zou het echter weer bijzonder merkwaardig zijn dat haar familie in Tsjetsjenië alsnog de toestemming gaf voor het huwelijk. Bovendien kan het vasthouden aan één versie van de feiten deze ongerijmdheid hoe dan ook niet opheffen. Zij doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Waar hij heden volhardt in zijn laatste verklaringen, laat uitschijnen dat er bij de DVZ – mogelijk omwille van het snelle verloop of vertaalproblemen – een fout gebeurde en poneert dat hij deze fout niet kon opmerken omdat zijn verklaringen bij de DVZ aan hem niet werden voorgelezen, dient namelijk te worden vastgesteld dat verzoekers uitleg kennelijk feitelijke grondslag mist en in strijd is met zijn eerdere gezegden. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verklaringen die bij de DVZ werden genoteerd duidelijk zijn en geen ruimte laten voor interpretatie. Aldaar gaf verzoeker immers spontaan aan: *“Het probleem is dat haar familie en mijn familie niet vriendschappelijk zijn. En zij wouden niet dat we trouwden. Daarom hebben we dit in het geheim gedaan”* (administratief dossier, verklaring DVZ, p.6). Bovendien blijkt uit de verklaring van de DVZ dat deze weldegelijk aan verzoeker werd voorgelezen in het Russisch. Verzoeker ondertekende deze verklaring vervolgens uitdrukkelijk voor akkoord, waarmee hij aangaf dat de hierin vermelde inlichtingen oprecht zijn. Bij het CGVS verklaarde verzoeker over het gesprek bij de DVZ bovendien: *“Ik heb geen opmerkingen. Alles behoorlijk verlopen”*. Vervolgens gaf hij aan dat hij bij de DVZ – weliswaar in het kort – alle redenen kon weergeven waarom hij was gevlucht. Nadat er gevraagd werd of hij de tolk bij de DVZ goed had begrepen, antwoordde verzoeker daarna: *“Ja”*. Wanneer vervolgens werd gevraagd: *“Hebben ze uw verklaringen voorgelezen in het Russisch?”*, stelde verzoeker: *“Ja, ze hebben het voorgelezen”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2). Dat verzoeker heden plots tracht te laten uitschijnen dat zich bij de DVZ een aantal problemen (waaronder vertaalproblemen) zouden hebben voorgedaan en dat zijn verklaringen er niet werden voorgelezen, kan bijgevolg niet ernstig worden genomen en doet op manifeste wijze afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker legde blijkens de stukken van het dossier overigens ook over zijn concrete problemen incoherente verklaringen af. Bij het CGVS beweerde hij initieel dat de leden van zijn schoonfamilie na het conflict op zijn huwelijksdag (11 oktober) elke dag langskwamen en eisten dat zij zouden scheiden (*ibid.*, p.6). Later tijdens het gehoor gaf hij echter aan dat zij slechts op 14 oktober een eerste keer langskwamen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.12-13).

Eveneens zijn verzoekers verklaringen over het incident op 14 oktober niet plausibel. Hij beweerde dat zijn schoonfamilie toen op zoek was naar zijn echtgenote en dat zij vroegen waar zij was. In het licht van

zijn verklaring dat het de traditie was dat zijn echtgenote 's morgens naar haar schoonouders ging, is dit niet geloofwaardig (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.7). Evenmin is het gelet op deze verklaring geloofwaardig dat zijn schoonfamilie zijn echtgenote, wanneer deze bij hem niet werd aangetroffen, niet ging zoeken bij zijn ouders.

Ook de reden voor verzoekers problemen, met name het gegeven dat er (slechts) op zijn huwelijksdag naar boven zou zijn gekomen dat zijn familie en schoonfamilie verweekeld zouden zijn in een bloedvete, is niet geloofwaardig. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Het is in het bijzonder maar weinig aannemelijk dat op geen enkel moment in de aanloop naar het huwelijk naar boven zou zijn gekomen dat er een bloedvete tussen jullie beide families bestond.

Wat uw familie betreft, legde u uit dat er verwarring is ontstaan aangezien uw vrouw de naam van haar moeder gebruikte (CGVS Gehoorverslag, p. 10). U zou met andere woorden aan uw familie hebben meegedeeld te gaan trouwen met een meisje dat de naam E.M. (...) droeg, en niet de naam S. (...), terwijl net de naam S. (...) had kunnen doen begrijpen dat u met iemand van de vijandige familie wilde trouwen. Bovendien was u ook zelf niet op de hoogte van de vrees voor een bloedwraak, waardoor u allesbehalve argwanend was (CGVS Gehoorverslag, p. 10). Hierbij is het om te beginnen al opmerkelijk dat u aan uw familie enkel en alleen de naam zou hebben gegeven van uw vrouw waarmee ze in België bekend is, en niet de naam van haar vader die zij – zoals ook blijkt uit haar Russische documenten, namelijk haar Russische paspoort en de huwelijksakte – in Rusland gebruikte. Verder is het zo dat indien uw familie werkelijk vreesde voor een bloedwraak - uw oom, de broer van uw vader, die aan de basis van de bloedwraak ligt is immers sindsdien op de vlucht en verblijft nooit meer dan enkele jaren op dezelfde plaats in Rusland (CGVS p.3)-, men er toch vanuit kan gaan dat zij met de grootste omzichtigheid zou optreden op het moment dat zij van uw trouwplannen zouden horen en dat zij meer zouden doen dan enkel op de naam af te gaan om hiermee in te stemmen. Wanneer uw ouders uw huwelijksplannen vernamen via uw zus, zouden zij echter niet meer gezegd hebben dan: “Als het vaststaat, dan mag het geschieden” (CGVS Gehoorverslag, p. 8). Wanneer u op het CGVS werd gevraagd waarom uw familie niet langer de tijd nam om de achtergrond van de familie van uw toekomstige vrouw na te gaan, antwoordde u als volgt: “Volgens onze tradities is het zo dat als een beslissing wordt genomen door een man, dan mag de familie het uitvoeren van het plan niet verhinderen” (CGVS Gehoorverslag, p. 10). Tegenover deze door u aangehaalde traditie staat echter de aanwezige vrees voor bloedwraak binnen uw familie, die – zoals reeds aangehaald – logischerwijs aanleiding geeft tot voorzichtigheid bij aangelegenheden met andere families. Uw antwoord dat de beslissing van mannen gerespecteerd moet worden, biedt dan ook geen afdoende verklaring voor het feit dat uw familie niet meer op haar hoede was toen u uw huwelijk aankondigde. Overigens is het zo dat ten minste uit één bron over de tradities in Noord-Kaukasus blijkt dat zelfs nu de Tsjetsjeense jongeren steeds meer hun huwelijkspartner zelf kiezen (zoals ook bij u het geval was) de mening van de ouders over de partnerkeuze nog steeds belangrijk is (Zie Growing Up in the North Caucasus: Society, Family, Religion and Education, p. 110-111; zie Landinformatie). In het licht van deze informatie is het feit dat uw ouders klaarblijkelijk zonder meer met het huwelijk instemden nog meer bevreemdend. Hierbij komt nog dat u aan uw zus – die vervolgens met uw ouders sprak over het aanstaande huwelijk – ook had meegedeeld uit welk dorp uw toekomstige vrouw afkomstig was en zij dit zo doorgaf aan uw ouders (CGVS Gehoorverslag, p. 8). Dit is hetzelfde dorp waar het bloedige conflict tussen beide ooms zich destijds had afgespeeld (CGVS Gehoorverslag, p. 11). Het is ook naar deze plaats dat de imam, die door uw familie was afgevaardigd, zich moest begeven voor het huwelijksaanzoek. Logischerwijs had de naam van het dorp uw familie op het spoor van de bestaande vijandschap moeten brengen. Kortom, dat uw ouders klaarblijkelijk geen enkel bezwaar maakten tegen uw huwelijksplannen en schijnbaar niet de minste interesse hadden in de achtergrond van het meisje, is in de door u geschetste context maar weinig aannemelijk en zaait ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Met zijn loutere herhaling van (een aantal van) zijn eerdere gezegden, doet hij aan de voormelde, inzake deze gezegden gedane vaststellingen geenszins afbreuk. Verder stelt verzoeker in het verzoekschrift zelf dat hij voorafgaand aan zijn huwelijk een onderzoek moest doen, daarbij moest nagaan of het meisje geen verre verwant was en ook de nodige interesse moest tonen in haar ouders en hun plek in de samenleving. Gezien hij zelf aangeeft dat de man voorafgaand aan het huwelijk zulk onderzoek moet doen, is het geheel niet aannemelijk dat zijn familie over de voormelde elementen niet op de hoogte was en bijgevolg niet eerder op de hoogte kwam van het feit dat de bloedvete waarin deze familie betrokken was heerste tussen deze familie en de familie van verzoekers echtgenote. Verzoeker gaat bovendien volledig voorbij aan het gegeven dat zijn ouders duidelijk reeds voor het huwelijk ervan op de hoogte waren dat verzoekers echtgenote afkomstig was van het dorp waar de bloedvete, waarin de familie betrokken was, was ontstaan en zich situeerde. Dat zij desalniettemin geen bezwaar formuleerden tegen verzoekers huwelijk, niet de minste

interesse vertoonden in de achtergrond van verzoekers echtgenote en zich er niet van vergewisten of het huwelijk tot verdere problemen gelinkt aan de bloedvete kon leiden, is totaal niet geloofwaardig.

Eveneens is de houding van verzoekers schoonfamilie in de aanloop naar het huwelijk ongeloofwaardig. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“In aansluiting met voorgaande is het al even vreemd dat ook de familie van uw vrouw niet achterhaalde dat u deel uitmaakte van een vijandige familie vóór het huwelijk plaatsvond. U had immers dezelfde naam als uw oom en hier kon dus alvast geen verwarring over bestaan (CGVS Gehoorverslag, p. 12). Zoals reeds aangehaald was jullie imam op de dag van het huwelijk de toestemming gaan vragen aan haar familie. Wanneer op het CGVS aan u gevraagd werd of de imam dan uw naam niet vermeld had, antwoordde u dat u dit niet wist door te zeggen: “Ja, ik zou namelijk niet weten wat er door de imam is uitgesproken, over de familie of mijn achternaam. Ik vermoed anderzijds dat als zij mijn familienaam zouden hebben gehoord, zij nooit hun toestemming zo gemakkelijk zouden hebben gegeven” (CGVS Gehoorverslag, p. 12). Met uw antwoord suggereerde u dat de imam uw naam niet zou hebben vermeld en dat de familie van uw vrouw uw naam niet kende voor het huwelijk zich voltrok. Men kan echter niet anders dan stellen dat het weinig aannemelijk zou zijn in een Tsjetsjeense context dat de familie van uw vrouw hun toestemming zouden geven voor een huwelijk zonder de naam van de toekomstige bruidegom te kennen. Hierbij komt nog dat ook van uw schoonfamilie een extra voorzichtige houding kan verwacht worden op basis van de bestaande bloedvete. Deze door u beschreven gang van zaken is bijgevolg evenmin aannemelijk en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij gaat er in zijn gehele betoog namelijk kennelijk aan voorbij dat de leden van zijn schoonfamilie, waaronder de ooms van zijn echtgenote, zijn naam moeten hebben gekend voorafgaand aan het huwelijk. Dat desalniettemin niemand van zijn schoonfamilie voorafgaand aan de huwelijksceremonie de link zou hebben gelegd met de bloedvete waarin deze familie was verwickeld of zou zijn nagegaan of verzoeker een band had met de familie waarmee deze vete heerste is, ook indien verzoekers naam veel voorkomt in Tsjetsjenië, geheel niet geloofwaardig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende vluchtrelaas en de hierop geschraagde vrees voor vervolging.

Waar verzoeker heden daarnaast laat uitschijnen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst louter ingevolge zijn asielaanvraag in Europa en een hierop volgende terugkeer zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd, dient te worden opgemerkt dat uit de door verzoeker aangevoerde informatie en rechtspraak niet kan worden afgeleid dat de situatie in zijn land en regio van zulke aard zou zijn dat deze voor eenieder die, na alhier een asielaanvraag te hebben ingediend, vanuit Europa terugkeert naar Tsjetsjenië het risico met zich zou brengen om louter naar aanleiding van een terugkeer naar en aanwezigheid in deze regio te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient aldus *in concreto* aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio zou riskeren te worden onderworpen aan de aangehaalde mensenrechtenschendingen. Hij toont echter geheel niet aan dat hij een gelijkaardig profiel zou vertonen of zich in een gelijkaardige situatie zou bevinden als de personen op wie de door hem aangereikte informatie en rechtspraak betrekking heeft. Evenmin toont hij, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, concreet aan dat, waar, wanneer, om welke reden en in welke omstandigheden hij concreet aan mensenrechtenschendingen zou dreigen te worden blootgesteld bij een terugkeer naar Tsjetsjenië. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verwacht kon worden dat verzoeker, zo deze werkelijk van mening was dat hij louter ingevolge zijn asielaanvraag in Europa zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar Tsjetsjenië, deze vrees reeds eerder gedurende zijn procedure zou hebben aangehaald. Verzoeker deed dit echter niet. Zijn advocaat deed dit evenmin.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De persartikels en informatie bij het verzoekschrift kunnen hieraan, voor zover deze hoger nog niet werden besproken, evenmin afbreuk doen. Deze zijn immers van louter algemene aard en hebben geen betrekking op verzoekers persoon. Zij kunnen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier manifest in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen op basis waarvan hij stelt in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

Verzoeker vecht de voormelde motieven niet aan en brengt geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in zijn land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria in voornoemd wetsartikel. Derhalve toont hij niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het PR CGVS. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT